

www.pixel.hr

Zagreb: Poznati na premijeri predstave "Famozna" u Histrionskom domu

Anja Šovagović Despot kao najgora sopranistica svojim falš pjevanjem nasmijala publiku

- Objavljeno 26.01.2018 u 10:08

Izvor: Pixsell / Autor: Zarko Basic/PIXSELL

Glazbena komedija "Famozna" u režiji Krešimira Dolenčića, premijerno postavljena u četvrtak u Histrionskom domu u Zagrebu, zabavan je komad o američkoj pjevačici Florence Foster Jenkins, "najgoroj sopranistici svih vremena", iz pera engleskog dramatičara Petera Quiltera, pun potpuno upropaštenih glazbenih klasika u slikovitoj interpretaciji Anje Šovagović Despot.

Histrionsko uprizorenje Quilterova dramskog teksta "Glorious!", temeljenog na istinitoj priči o astronomskom uspjehu najgore operne pjevačice u povijesti, premijerna je publika nagradila velikim aplauzom za interprete i autorski tim.

Florence Foster Jenkins (1868.-1944.) bila je osebujna figura na newyorškoj glazbenoj sceni 20-ih, 30-ih i 40-ih godina prošloga stoljeća, žena koja nije imala nimalo smisla za ritam i intonaciju, niti osobito sluha, ali je unatoč tome postala izuzetno popularna, i to zahvaljujući samo svojoj nepresušnoj vjeri u vlastite pjevačke sposobnosti.

Koristila je svaku priliku za nastupe, "mučeći" publiku masakriranjem slavni i zahtjevnih opernih arija Mozarta, Brahmsa, Verdija i Straussa, koje je pjevala na groteskan način. U

svoje je nastupe ulagala puno vlastitoga naslijeđenog novca, osobno se upoznavala sa svakim čovjekom koji bi ju došao slušati, a svakome je iz publike poklanjala, barem tako kaže Quilterov tekst, po bocu šerija.

Time je, naravno, osvojila srca publike, a navodno je među njezinim obožavateljima bio i Cole Porter.

Navukla je na sebe i nešto kritike no, potpuno uvjeren u veličinu svojeg talenta, odbacivala ju je kao ljubomoru konkurencije, poručujući, kako sama kaže u predstavi: "Ljudi mogu reći da ne znam pjevati, ali nitko ne može reći da nisam pjevala".

Glazbena komedija po motivima njezina života "Glorious!", u hrvatskom prijevodu Petre Mrduljaš Doležal "Famozna", premijerno je izvedena 2005. na londonskom West Endu, i od tada prevedena na 27 jezika svijeta te ju je pogledala publika u više od 40 zemalja. Prema njezinoj je životnoj priči nastao i film "Neslavno slavna Florence" s Meryl Streep, Rebeccom Ferguson i Hughom Grantom.

Radnja predstave počinje u New Yorku 1944.; 'madame' Jenkins, kako su je zvali njezini bliski prijatelji, u svojem salonu upravo prima novoga pijanista, mladog i siromašnog Cosma McMoona. Madame je već dobrano zagazila u svoju pjevačku karijeru i već je potrošila gotovo sav novac koji je naslijedila od oca plaćajući svoje ekstravagantne nastupe, snimanja, pratnju.

Utjelovljuje ju Anja Šovagović Despot, čije falš pjevanje nasmijava publiku i mami aplauz, a Cosma (Fabijan Komljenović) isprva baca u očaj, da bi s vremenom, istinski zavolio tu teatralnu, potpuno iz realnosti iščašenu ženu.

Zoran Gogić glumi propaloga glumca St. Claira, Florencina "dečka" i prijatelja, a Vanja Matujec je njezina susjeda i prijateljica Dorothy, dvoje živopisnih likova koji su u bijegu od vlastitih sumornih i neispunjujućih usamljenosti s razdraganom privrženošću prigrlili neopterećen odnos koji Florence ima prema stvarnosti.

Tu je i Maria, meksička kuharica i sobarica i istinski pjevački talent, čega Florence, naravno, nije svjesna, niti bi to znala cijeniti i da jest, a utjelovljuje ju Ivana Lazar, istaknuta sopranistica mlađe generacije čije pjevanje služi kao kontrapunkt Florencinim "pjevačkim izgedima".

Cosmo, koji je u stvarnosti činio velik dio Florencine karijere i života, u predstavi prvo prati Florence prilikom snimanja njezine nove ploče, zatim na godišnjem balu koji tradicionalno organizira, a vrhunac je svega njezin nastup u slavnom Carnegie Hallu, i to usprkos prosvjedima gospođe Johnson (Marija Sekelez), glazbene kritičarke koja pokušava stati na kraj tom "cirkusu" i "nacionalnoj sramoti".

Florence je u Carnegie Hallu nastupila pred punim gledalištem od tri tisuće ljudi, a još su dvije tisuće ostale vani. Imala je 76 godina i bilo je to ispunjenje njezina sna. Umrla je mjesec dana kasnije, sretna.

Priča je to koja potvrđuje američki san o uspjehu bez obzira na sve, a koja je, u interpretaciji glumaca histrionske produkcije, zabavila i nasmijala premijernu publiku Histrionskoga doma.

GLAZBENA KOMEDIJA 'FAMOZNA'

PIŠE TOMISLAV ČADEŽ:

Anja Šovagović izvanredno falša, ali zvijezda je jedan naturščik

AUTOR: [Tomislav Čadež](#)

OBJAVLJENO: 27.01.2018. u 17:07

Redatelj **Krešimir Dolenčić** uvijek uspije u najmanju ruku šarmantno režirati predstave s glazbenom podlogom i praksom. No u ovoj režiji komedije "Famozna" **Petera Quiltera**, jednog od boljih novih (od kraja 20. stoljeća) engleskih popularnih dramatičara, ispočetka glumca i televizijskog prezentera, podudarilo mu se sve.

U predstavi koju je producirao i ugostio zagrebački Histrionski dom, ima pragmatičnih rješenja, ali nema slabih mjesta.

Zaigrao je naturščik, koji je na hrvatskoj praiizvedbi ovoga gotovo lirski osjetljivog dramskog djelca (ovdje u prijevodu **Petre Mrduljaš Doležal**, znatno skraćen), pred publikom glumio prvi put u životu. I pokazalo se da je **Fabijan Komljenović** apsolutno nadaren. Inače je zaposlen u zagrebačkom kazalištu Komedija kao muzičar, a zapravo nije pijanist, nego je diplomirao pedagoški smjer. I sada toga mladog čovjeka ne treba tjerati na glumačku akademiju da bi mu se priznala gluma. Jednu već akademiju ima, i valja mu jednostavno na daske koje život znače. Akademija mu, štoviše, može naštetiti.

Uz njega igra (a mimo scenarija drame i sama zapjeva) operna pjevačica zagrebačkog HNK **Ivana Lazar**, sluškinju Mariju. Također izvanredno neposredno glumi tobože glupavu

Meksikanku, koja tobože ne razumije engleski. Toliko su dobri da mimo njih ne bi u cijelom obujmu svoga lika mogla postojati niti Anja Šovagović Despot u glavnoj ulozi **Florence Foster Jenkins**, koju Amerika pamti pod egidom “najgore operne pjevačice na svijetu”.

Zahvalna učenica

Preklani je lik na filmu utjelovila **Meryl Streep** u odličnom filmu **Stephena Frearsa** “Florence Foster Jenkins”. Quitlerov fin humor očito se temelji na neposrednom uvidu u mehanizme suvremenih medija, on je zapravo decentan zagovornik pop-kulture, kao najvažnijega igrališta naše civilizacije, gdje još uvijek ima neke pravde...

Anja Šovagović Despot utjelovila je gospođu Jenkins tako da nam je ona unatoč nesputanom narcizmu simpatična. Zavalimo je jer nam se postupno otkrivaju ćud i sudbina gospođe Jenkins, izvire njezina bezazlenost, njezina ranjivost i možda, sasvim duboko, jedna slutnjica da baš i nije najbolja sopranistica u univerzumu. U tom govornom dijelu glavna glumica ima dakle suptilnu potporu Fabijana Komljenovića, u ulozi **Cosméa McMoona**, njezina novog pijanista. Taj McMoon bijaše zaista pijanist slavne pjevačice. Komljenović je zaokružio ulogu od početnog rezerviranog čovječuljka, do aktivnog obožavatelja, prikazao je, suptilno i točno, cijeli luk emocionalnih promjena, ali i karakternih slabosti...

Anja Šovagović Despot izvanredno falša, najkraće bi se sažela njezina pjevačka vještina ovdje. Ona dakle mora falšati, ali ne uvijek i ne stalno. Gospođa Jenkins pjevala je sa srcem i dušom, zvučeći luckasto isprekidano, i bijaše nekog sistema u toj lošoj prezentaciji. Nije lako glumici prvo bilo svladati opernu impostaciju glasa (glazbeno-vokalna mentorica **Martina Tomčić** imala je zahvalnu učenicu) a zatim ga još izvitoperiti. Glumica možda ponešto pretjeruje u odnosu na stvarnost, ali točno onoliko koliko je potrebno za gradnju uloge. Razveselio me izlazak na scenu **Marije Sekelez**, umirovljene šefice Žar ptice i glumice, koja je zaigrala Gospođu Johnson, hladan glas hladne stručne publike, profesoricu glazbe koja ne može podnijeti “revanje” gospođe Jenkins...

Quilter voli svoje likove pa ih onda voli i publika. Ali lako ga je pokvariti. Dolenčić je međutim osvijetlio značenja točno, a sretan susret režije i glume podupiru i **Zoran Gogić** kao St. Clair, ostarjeli dečko ostarjele gospođe Jenkins, glumac kojega nitko ne želi da angažira, i **Vanja Matujec** kao Dorothy, vječita prijateljica gospođe Jenkins. I Dorothy je pomućena, osamljena, željna ljubavi i, općenito, sve je to loman svijet, kojeg samo naslijeđeno bogatstvo gospođe Jenkins zaštićuje od omraze stvarnosti...

Krila na haljini

Kostimi **Tee Bašić** skladni su, a osobito je uspjela njezina verzija haljine za gospođu Jenkins, u finalu, kad napokon zapjeva u glasovitom Carnegie Hallu. Kostimografi po Europi i Americi natječu se skrojiti što znakovitiju haljinu s anđeoskim krilima, a ovdje im ideju i šarm daje to što se preklapaju glumici preko ramena, pa su kao pokisla i pogodna da se pod

njih glava skrije. Scena **Irene Kraljić** nenametljiva je i odlično je iskoristila inače plitku pozornicu za gradnju dubine u više prizora, osobito u završnom.

www.100%.com

PREMIJERA U HISTRIONSKOM DOMU

'Famozna' Anja Šovagović Despot u novoj glazbenoj komediji zaradila ovacije

26.01.2018.09:00

Glazbena komedija "Famozna" u režiji Krešimira Dolenčića, premijerno postavljena u četvrtak u Histrionskom domu u Zagrebu, zabavan je komad o američkoj pjevačici Florence Foster Jenkins, "najgoroj sopranistici svih vremena", iz pera engleskog dramatičara Petera Quiltera, pun potpuno upropaštenih glazbenih klasika u slikovitoj interpretaciji Anje Šovagović Despot.

Histrionsko uprizorenje Quilterova dramskog teksta "Glorious!", temeljenog na istinitoj priči o astronomskom uspjehu najgore operne pjevačice u povijesti, premijerna je publika nagradila velikim aplauzom za interprete i autorski tim.

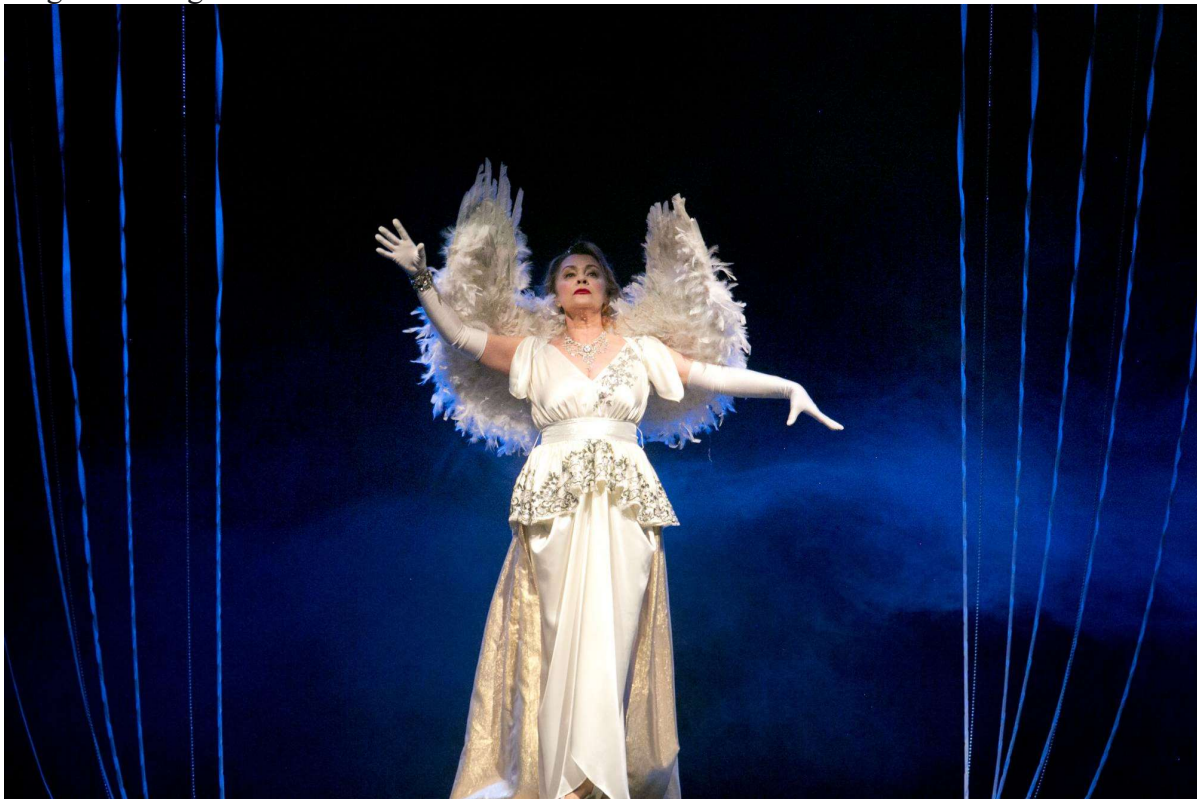
Florence Foster Jenkins (1868.-1944.) bila je osebujna figura na newyorškoj glazbenoj sceni 20-ih, 30-ih i 40-ih godina prošloga stoljeća, žena koja nije imala nimalo smisla za ritam i intonaciju, niti osobito sluha, ali je unatoč tome postala izuzetno popularna, i to zahvaljujući samo svojoj nepresušnoj vjeri u vlastite pjevačke sposobnosti.

Koristila je svaku priliku za nastupe, "mučeći" publiku masakriranjem slavni i zahtjevnih opernih arija Mozarta, Brahmsa, Verdija i Straussa, koje je pjevala na groteskan način. U svoje je nastupe ulagala puno vlastitoga naslijeđenog novca, osobno se upoznavala sa svakim čovjekom koji bi ju došao slušati, a svakome je iz publike poklanjala, barem tako kaže Quilterov tekst, po bocu šerija.

Time je, naravno, osvojila srca publike, a navodno je među njezinim obožavateljima bio i Cole Porter.

Navukla je na sebe i nešto kritike no, potpuno uvjeren u veličinu svojeg talenta, odbacivala ju je kao ljubomoru konkurencije, poručujući, kako sama kaže u predstavi: "Ljudi mogu reći da ne znam pjevati, ali nitko ne može reći da nisam pjevala".

Glazbena komedija po motivima njezina života "Glorious!", u hrvatskom prijevodu Petre Mrduljaš Doležal "Famozna", premijerno je izvedena 2005. na londonskom West Endu, i od tada prevedena na 27 jezika svijeta te ju je pogledala publika u više od 40 zemalja. Prema njezinoj je životnoj priči nastao i film "Neslavno slavna Florence" s Meryl Streep, Rebeccom Ferguson i Hughom Grantom.

Promo/Histrionski dom

Radnja predstave počinje u New Yorku 1944.; 'madame' Jenkins, kako su je zvali njezini bliski prijatelji, u svojem salonu upravo prima novoga pijanista, mladog i siromašnog Cosma

McMoona. Madame je već dobroano zagazila u svoju pjevačku karijeru i već je potrošila gotovo sav novac koji je naslijedila od oca plaćajući svoje ekstravagantne nastupe, snimanja, pratnju.

Utjelovljuje ju Anja Šovagović Despot, čije falš pjevanje nasmijava publiku i mami aplauz, a Cosma (Fabijan Komljenović) isprva baca u očaj, da bi s vremenom, istinski zavolio tu teatralnu, potpuno iz realnosti iščašenu ženu.

Zoran Gogić glumi propaloga glumca St. Claira, Florencina "dečka" i prijatelja, a Vanja Matujec je njezina susjeda i prijateljica Dorothy, dvoje živopisnih likova koji su u bijegu od vlastitih sumornih i ispunjujućih usamljenosti s razdraganom privrženošću prigrlili neopterećen odnos koji Florence ima prema stvarnosti.

Tu je i Maria, meksička kuharica i sobarica i istinski pjevački talent, čega Florence, naravno, nije svjesna, niti bi to znala cijeliti i da jest, a utjelovljuje ju Ivana Lazar, istaknuta sopranistica mlađe generacije čije pjevanje služi kao kontrapunkt Florencinim "pjevačkim izgedima".

Cosmo, koji je u stvarnosti činio velik dio Florencine karijere i života, u predstavi prvo prati Florence prilikom snimanja njezine nove ploče, zatim na godišnjem balu koji tradicionalno organizira, a vrhunac je svega njezin nastup u slavnom Carnegie Hallu, i to usprkos prosvjedima gospođe Johnson (Marija Sekelez), glazbene kritičarke koja pokušava stati na kraj tom "cirkusu" i "nacionalnoj sramoti".

Promo/Histrionski dom

Florence je u Carnegie Hallu nastupila pred punim gledalištem od tri tisuće ljudi, a još su dvije tisuće ostale vani. Imala je 76 godina i bilo je to ispunjenje njezina sna. Umrkla je mjesec dana kasnije, sretna.

Priča je to koja potvrđuje američki san o uspjehu bez obzira na sve, a koja je, u interpretaciji glumaca histrionske produkcije, zabavila i nasmijala premijernu publiku Histrionskoga doma.

Anja Šovagović: Obitelj ću još 'mučiti' svojim falš pjevanjem

Glumica je u predstavi 'Famozna' utjelovila Florence Foster Jenkins, najlošiju opernu pjevačicu u povijesti, koju je u filmu igrala oskarovka Meryl Streep

1577 prikaza

Foto: Zarko Basic/PIXSELL

Autor: Davor Lugarić Petak, 26.01.2018. u 23:15

Baš sam iscrpljena. Ali sve je vrijedilo, publika je bila ozarena. Pa ne sjećam se kad je publika dulje aplaudirala, rekla je **Anja Šovagović Despot** (54) nakon premijere predstave 'Famozna' u Histrionima.

Djelo je to o Florence Foster Jenkins, vjerojatno najlošijoj opernoj pjevačici u povijesti, koju je u filmu igrala oskarovka **Meryl Streep** (68).

Sjajni kostimi i izvedbe glumaca natjerale su publiku na dugotrajan aplauz, a nakon nekoliko minuta glumci su izašli na bis, odnosno još jednom je Anja "otpjevala" Carmen.

- Bilo je to spontano, ali to ćemo inauguirati - rekla je glumica koja je pripremajući se za predstavu i falš pjevanje "maltretirala" ukućane.

Foto: Zarko Basic/PIXSELL

- Neću prestati pjevati, pa predstava ide dalje - rekla je Anja.

- Kod nas se u kući uvijek pjeva. Ana ili Anja, netko pjeva - rekao je Dragan i doda:

- On tko se razumije u glazbu zna koliko je teško takvo falš pjevanje. Važno da je predstava 'došla' do publike, da se smijala i mislim da će se 'Famozna' još jako dugo igrati.

Zadovoljan je bio i redatelj **Krešimir Dolenčić** (55)

- Veseli me reakcija publike jer tekst i tema razgale ljude. Tema je to u kojoj jedna neperfektna diletantica ima drskost nametnuti se u svijetu gdje vladaju točnost, mladost, ljepota i bogatstvo. Publike se onda identificira s takvim likom. A Florence je glazbi dala jako puno, podupirala je muzičke škole i mlade muzičare, ostavila je duboki trag iza sebe - rekao je Dolenčić.

Histrionska premijera

Famozna Anja Šovagović Despot užasno zavija i pri tome je zabavna, ali i tužna

Redatelj Krešimir Dolenčić na scenu uvodi pravog pijanista čime je pomogao glavnoj glumici koja tako ne mora pjevati na matricu

Bojana Radović
bojana.radovic@vecernji.net
ZAGREB

Florence Foster Jenkins stvarna je osoba. Žena koja je postojala i živjela život koji bi teško stvorila nečija mašta. Ona je samu sebe uvjerala da je najbolja sopranistica svijeta, a bila je žena bez sluha, pjevački antitalent. Tijekom Drugog svjetskog rata bila je velika (ali i ismijavana) zvijezda, a na njezinu koncertu u slavnom Carnegie Hallu pred vratima je ostalo dvije tisuće ljudi bez ulaznica.

Odmor za uši publike

Ona je junakinja drame "Famozna" Petera Quiltera, koju je u Histrionima režirao Krešimir Dolenčić. Zabavna je to glazbena komedija u kojoj je nemoguće ne smijati se falš pjevanju, iako u dubini duše Florence razumiju svi ljudi koji vole, a ne znaju pjevati. Stoga njezina famozna rečenica "Ljudi mogu reći da ne znam pjevati, ali nitko ne može reći da nisam pjevala" otkriva snove koje se malo kada usuđujemo ganjati do posljednjeg daha.

Dolenčić "Famoznu" režira uz živu klavirsku pratnju, a imao je veliku sreću što je pronašao mladog pijanista Fabijana Komljenovića koji svira na samoj sceni. Olakšao je time zaista zahtjevno pjevanje Anji Šovagović Despot u glavnoj ulozi. Ona ne mora pjevati na matricu, već se može osloniti na pijanista koji sigurno prati njezine urlike, a Komljenović se istodobno snalazi i u glumi te je njemu pripao završni monolog predstave. Uz to, kako bi publici malo odmorio uši, redatelj je u priču uveo sluškinju, a tu je ulogu odigrala sopranistica Ivana Lazar priuštivši nam tako barem istinsku ariju. Veliki posao na predstavi odradila je i koreografkinja Ljiljana Gvozdenović koja je glavnu junakinju naučila plesati kičasto i teatralno, ali izvan ritma. Scenografkinja Irena Kraljić svela je scenu na klavir i nekoliko

ŽARKO BAŠIĆ/PIXSELL

Zaboravila na glazbenu školu

Glumica koja je završila i glazbenu školu svojski se trudila pjevati i plesati izvan ritma

nužnih stolaca, dok kostimi Tee Bašić slijede fotografije prave Florence. Anja Šovagović Despot ovdje odraduje zahtjevan glumački posao, a ženu koja zna pjevati i završila je glazbenu školu "urlati" je podučavala Martina Tomčić. No, glumica je izgradila lik iz kojeg uz opći smijeh i podsmijeh probija istinska tuga i nemoć.

Lik Florence, dive koja ne zna pjevati, zapravo je priča o tome kako snove treba ganjati do kraja

Furiozna Marija Sekelez

Sjajna joj je partnerica Marija Sekelez u furioznoj epizodi učiteljice glazbe koja želi zabraniti "nacionalnu sramotu", dok je Vanja Matujec razigrano uključena u paralelni svijet koji postoji samo u mašti glavne junakinje, baš kao i Zoran Gogić u ulozi propalog glumca koji živi na tuđoj grbači. ●

Flickr

[JURE ZOVKO:](#)

Nestručnost u Hrvatskoj postaje famozna pojava po uzoru na “Famoznu” opernu pjevačicu bez sluha

Autor: Jure Zovko Subota, 27. siječanj 2018. u 18:34
2.306

Posljednjih nekoliko dana ponovo nas je svojim bizarnostima maltretirao Oliver Frljić, degutantni cirkusant u fotelji jednog uglednog hrvatskog kazališta. Klasično djelo talijanskog dramaturga, nobelovca Luigija Pirandella “Šest likova traži autora” Frljić je prikazao na svoj uobičajeni način, bez ijedne rečenice iz talijanskoga klasika. Time je Frljić ponovno potvrdio da danas u Hrvatskoj svaki drek na kazališnoj pozornici može biti proglašen “kulturom”, a svaki hohštapler u državi može za sebe reći da je “ljevičar” koji uživa u takvim i sličnim predstavama. Frljićevi nakaradni performansi u pravilu neposredno nakon izvedbe zadobivaju status nedodirljivosti, nešto po uzoru na ljudska prava u Deklaraciji Ujedinjenih naroda ili poput dostojanstva osobe u Kantovoj etici. Pri tome se obično jave poneki “ugledni odvjetnik”, koji je igrao značajnu ulogu u državnom tužiteljstvu u vrijeme komunizma, te nas uredno podučiti da u drami nema nikakvih utuživih elemenata.

To što su u famoznom igrokazu koji predstavlja “zadnji krik” hrvatske kulturne ljevice nekoliko desno orijentiranih političara na čelu s jednim umirovljenim biskupom prikazani kao svinje koje smrću “koku”, trebalo bi predstavljati vrhunac slobode govora, dok svi oni koji se tome protive, zazivaju opasne “avete prošlosti”. Pričest kao liturgijski obred sjedinjavanja vječnog i vremenitog prikazana je kao najviši stadij konzumerizma, naime kao šmrkanje droge. Žao mi je samo da se siroti Frljić nije sjetio na predstavu pozvati vebabije iz svog rodnog mjesta da mu uzveličaju premijeru u kojoj “svinje smrću koku”, a predvodi ih ugledni zagrebački džamijaš dr. sc. Zlatko Hasanbegović.

U više navrata sam napisao da se Frljićev slučaj u civiliziranim državama rješava na dostojanstven način, zavrtanjem proračunske pipe. Hrvatska nažalost još nije građansko društvo s prihvatljivom razinom civiliziranosti, ali trebamo na tome poraditi. Država u kojoj je Vijeće za knjigu i nakladništvo proglasilo knjige generala Slobodana Praljka “brošurama” zbog čega je general bio prisiljen platiti porez na šund u iznosu od 435 tisuća kuna, a istodobno ne kažnjava, nego financira degutantne marifetluke Olivera Frljića, ne zavrjeđuje epitet ozbiljne države. Ovom prilikom ispričavam se Ministrici kulture Nina Obuljen Koržinekjer mi je u jučerešnjem razgovoru rekla da kao državna tajnica 2008. godine nije mogla promijeniti navedenu odluku Vijeća za knjigu i nakladništvo.

Dok su posjetitelji predstave “kako svinje smrću koku” u Kerempuhu morali naglašavati da su ipak uživali u humoru koji neosporno vrijeđa osobe katoličkog uvjerenja, na ovoj tjednoj premijeri u Histrionskom domu sve je prštalo od smijeha, humora i pošalica. Redatelj Krešimir Dolenčić na pozornicu je postavio komediju “Famozna”, suvremenog britanskog pisca Petera Quiltera. Riječ je o autentičnoj priči amaterske pjevačice Florence Foster Jenkis koja je dosegla svjetsku slavu zbog svoje pjevačke nesposobnosti i nakaradnih izvedbi čuvenih opernih arija. Da paradoks bude veći, Florence Foster je birala elitne operne arije i izvodila ih prema vlastitom hiru i nahodanju u vodećim glazbenim kućama diljem New Yorka. Mladi pijanist Cosme McMoon vješto je prilagođivao svoju svirku osebnim odstupanjima “operne” pjevačice koja je bez osjećaja za ritam i intonaciju proizvoljno izvodila klasične operne arije. Za posljednji nastup kontroverzne operne pjevačice u Carnegie Hallu u New Yorku ulaznice su bile rasprodane mjesec dana ranije. Publika je 76-godišnju opernu “divu” ispratila s burnim oduševljenjem koje je prešlo u “standing ovation”. Slično je bilo prije dvije godine na premijeri filma “Florence Foster Jenkin”, koji je režirao britanski redatelj Stephen Arthur Frears, a ulogu kultne “pjevačice” sjajno odigrala oskarovka Meryl Streep.

Florence Foster Jenkis u Histrionskom domu izvrsno je odglumila Anja Šovagović Despot. Ulogu njezinog životnog partnera glumio je Zoran Gogić, a pijanista je odigrao Fabijan Komljenović. Slušajući neobične izvedbe klasičnih arija Mozarta, Verdija i Richarda Straussa, sjetio sam se neobične tvrdnje iz Platonova dijaloga Hipija Manji, da naime onaj koji laže mora imati bolju memoriju od onoga koji govori istinu. Svatko tko želi odglumiti “najgoru sopranisticu” treba pokazati visoku razinu pjevačkog umijeća, što je Anja Šovagović Despot doista svojim glumačkim i glazbenim talentom potvrdila. Čudan je to osjećaj kada uz smijeh uživete u destrukciji klasičnih djela, a najpoznatija hrvatska glumica sa suradnicima stvorila je takvo ozračje u prepunoj dvorani Histrionskog doma.

Bojim se da Florence Foster Jenkis postaje sve više slika i prilika hrvatskog društva. Imamo “stručnjake” na svakom koraku, a sve je manje kritičara koji će stvari nazvati pravim imenom.

Večer prije kazališne premijere u Histrijskom domu igrali smo “rukometni klasik” protiv Francuza. Na poluvremenu smo gubili šest razlike, uz napomenu da smo četiri gola primili na prazan gol jer smo pokušali protivnika nadjačati s igračem više, pa smo igrali bez vratara. Uspoređivati hrvatskog izbornika Červara s uglednim svjetskim stručnjacima, isto je kao što se Florence Foster Jenkis tijekom četrdesetih godina prošloga stoljeća uspoređivalo s proslavljenim opernim pjevačicama Freedom Hempel i Luisom Tetrzzini koje su nastupale u istim glazbenim kućama diljem New Yorka poput Florence Foster Jenkis. Glorificirana francuska rukometna repka nije uspjela ući u polufinale jer su ih neočekivano pregazili Španjolci. Gledam nakon našeg debakla protiv Francuza ankete u medijima tko bi trebao voditi hrvatsku rukometnu reprezentaciju nakon neuspjeha u Splitu i Zagrebu, gotovo polovica ispitanika odgovara “Lino Červar”. Zamislite da je nakon nastupa Florence Foster Jenkis 25. listopada 1944. godine u Carnegie Hallu publika, po uzoru na Hajdukove torcidaše, odlučila da prva sopranistica Metropolitan Opere u New Yorku postane Florence Foster Jenkis?

U Hrvatskoj je, očito normalno da HRT neće prenositi povijesni uspjeh teniskog čuda iz Međugorja. Najbolje bi bilo za genijalne menadžere HRT-a, koji greca u dugovima i pliva u kriminalu, da se Čilić uopće nije kvalificirao u finale Australian Opena 2018. Tada ne bi trebali javnosti davati nesuvisla obrazloženja zašto neće prenositi završnu igru najgledanijeg australskog teniskog turnira. Sreća da ćemo sutrašnje finale moći pratiti na bosansko-hercegovačkoj televiziji. Pribojavam se da će jednoga dana Marin Čilić požaliti što je uopće nastupao za Hrvatsku, kada mu budu razbijali prozore na stanovima kako što su činili rukometašu Mirku Aliloviću.

www.fama.com

Histrionska Famosna: Krasno ju je slušati kako grozno pjeva

siječanj 30, 2018

Sopranistica Florence Foster Jenkins (1868.-1944.) silno je voljela pjevati operne arije usprkos tome što nije bila nadarena ni glasom niti izvedbenim sposobnostima. Njezina je želja bila nezaustavljiva (uz financijske mogućnosti), pa je priređivala koncerte na kojima se publika odlično zabavljala urlajući od smijeha i frenetično joj aplaudirajući: ona je pokazala smjelost da ostvari vlastite snove, ma kako ludi bili!Prema njezinu životu

redatelj Stephen Frears snimio je film ‘Neslavno slavna Florence’ (2016.) s Meryl Streep, a britanski dramatičar Peter Quilter napisao je dramu ‘Glorious’. Pod tim ju je naslovom redatelj Krešimir Dolenčić s Natašom Matjašec Rošker postavio u Slovenskom narodnom kazalištu Maribor

(2016.), a pod nazivom 'Famozna' režirao ju je u zagrebačkom Histrionskom domu s Anjom Šovagović Despot.

Nakaradno ('falš') otpjevati poznate operne arije (posebice ako se u 'normalnim' uvjetima zna pjevati) veliko je umijeće, čemu se Šovagović Despot pokazala doista doraslom: krasno ju je slušati kako grozno pjeva! Budući da je F. F. Jenkins bila oličenje entuzijazma i ljubavnosti, usprkos ogorčenim stručnim kritikama, publika ju je voljela. Taj element u glumi naše Florence nije dovoljno istaknut, no nesumnjivo će igranjem doći na vidjelo.

Svojom glumom Fabijan Komljenović (Florencin vjerni klavirist Cosme McMoon) i Vanja Matujec (prijateljica Dorothy) skladno balansiraju s glavnim likom, nešto je slabiji Zoran Gogić (vjerni partner St. Clair), a uspjele su minijature Marije Sekelez (ogorčena protivnica Florencina pjevanja) i sjajne pjevačice Ivane Lazar (namrgođena sluškinja).

Kako je F. F. Jenkins osmišljavala svoj sveukupni nastup, kreirala je i haljine, pa se kostimografkinja Tea Bašić doista mogla 'razmahati' (mada postoje fotografije, pa nije morala baš niti previše izmišljati), što je podcrtano relativno suzdržanom scenografijom Irene Kraljić. Predstava 'Famozna' izvrstan je repertoarni potez i za očekivati je dug život na pozornici Histrionskog doma (kao i na Ljetnoj sceni Opatovina).

Olga Vujović / Foto: Ines Stipetić

Odličan repertoarni potez

U jednom trenutku predstavne *Famozna*, premijerno izvedene 25. siječnja na pozornici Histriionskog doma u režiji Krešimira Dolencića, protagonistica Florence samouvjerenost velike kao je ljepše živjeti u iluziji nego u stvarnosti. Već ta konstatacija i sadržaj komedije dovoljan su razlog da se takva predstava sada igra u Hrvatskoj i Zagrebu, gdje je stvarnost nastanjena izmišljenim fašistima i tobožnjom neslobodom umjetničkog (ne)stvaranja, zbog čega istinska umjetnost nema nikakve šanse.

Na sreću *Famozna* u režiji Krešimira Dolencića u iznadprosječnoj glumačkoj izvedbi to demantira i, ne prvi put, dokazuje da nam ne manjka talentiranih umjetnika i publike, kazališne a ne političanske, koja se umije diviti istinskoj kazališnoj umjetnosti, bez obzira na svjetonazorske etikete, što osobito potiču mediji kojima je etiketiranje i polarizacija društva, a pogotovo kulture, izvor interesa za te medije.

No kako se sve ne bi svalilo na spomenute, koji jesu krivci što mnoge kvalitetne predstave ne dobiju zasluženu pozornost, valja reći da je *Famozna* kazališni uspjeh radi teatarskih vrijednosti, kao i mnogih nekazališnih razloga, ako takvi uopće jesu relevantni kada se zna da je kazalište oduvijek i slika društvene stvarnosti. A ti razlozi tiču se ponajprije već spomenute distinkcije između stvarnosti i iluzije, zbog čega lošu stvar-

Vrsna kreacija Anje Šovagović

Snimila Ines Šipetić

tijekom življenja djelomice uspijevalo i na kraju života uspjelo.

Obrazujući se slušanjem ploča i uz svesrdan trud korepeticitora, "pjevala" je najteže soprano-arije velikana operne i operetne umjetnosti, među kojima Mozarta, Straussa, Bizeta.... snimala je vokalne ploče i nastupala na koncertima na kojima joj se publika divila, a najviše podsmjehivala. Vrhunac karijere zbio se mjesec dana prije smrti, kada je dobila poziv za nastup u najprestižnijoj američkoj glazbenoj dvorani, Carnegie Hallu, koja je radi nje bila rasprodana do posljednjeg mjesta, dvije tisuće zainteresiranih ostalo je bez ulaznice.

Takva biografija bila je razlog i poticaj engleskom dramatičaru Peteru Quilteru da napiše *Famoznu*, koju su pred prepunim gledalištima igrali brojni svjetski teatri s najboljim glumačkim podjelama, a snimljen je i film u kojem je ulogu gospođe Jenkins interpretirala Meryl Streep. Sve je to vjerojatno bio i razlog stavljanja te svjetske uspješnice na repertoar kazališta Histriion. No ono što je više od repertoarnog poteza svakako je činjenica da ta predstava dokazuje kako postoji kazalište izvan udomaćenoga političkantskog kazališnog aktivizma u kojem ima hrvatske stvarnosti, širokogrudnije i ljudskije od političkantske!

Izbor Dolencića za redatelja bio je najbolji za razigranu, glazbeno odlično harmoniziranu i nijansiranu režiju *Famozne*. Pridoda

li se tomu glumačka podjela, koja je kod dobrih redatelja pola uspjeha predstave, rezultat nije mogao izostati. Itakako to potvrđuje davanje glavne uloge Anji Šovagović Despot, koja je izvrsno odglumila Florence. Sve što je glumački pokazala: falš pjevanje, naivno shvaćanje i tumačenje glazbe, još naivnije vjerovanje da je svaka njezina interpretacija najbolja od najboljih, konačno njezina samouvjerenost da radi nešto zbog čega je ljudi vole i obožavaju, bilo je teško ostvariti u jednoj roli, a ona je to realizirala. Pritom se nikako ne smije zaboraviti udio glazbeno-vokalne mentorice Martine Tomić.

Od velike pomoći bio joj je Fabijan Kojmjenović (Cosme McMoon), koji je uživao na klaviru pratio "pjevanje" gospođe Florence. Ne samo da je bio kreativno inspirativan i odličan pijanist nego je kao glumac, premda bez glumačke naobrazbe i iskustva, odlično živio život prvo nesigurna, siromašna, smušena glazbenika, a onda šokiranog i lažljivo oduševljena zaposlenika, koji na kraju pristane na Florencinu "umjetnost" te u kratkom, ali glumački vrlo slojevitu monologu, opravda njezino "pjevanje". Atmosferi predstave i kreiranju imaginarija gospođe Jenkins itekako su pridonioje Vana Matujec (Dorothy), Ivana Lazar (Marija), Marija Sekelez (gđa Johnson) i Zoran Gogić (St. Clair). Zahtjevne kostime kreirala je Tea Bašić, preciznu koreografiju Ljiljana Gvozdenović, jednostavan scenski prostor Irena Krajičić.

ANDRIJA TUNJIĆ

Piše: Jagoda Martinčević

KULT PORTAL

FAMOZNI ANTITALENT

5.velj. 2018.

Bila sam studentica na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji negdje 70.tih prošloga stoljeća kad je nezaboravni prof. Mladen Raukar vrstan glazbenik i isto takav šaljivac i kozer okupio nas nekolicinu studentarije svih fela, odveo nas u jednu sobu s gramofonom i pustio nam snimku. Nitko nije pojma imao o čemu se radi jer su iz velike starinske ploče počeli izlaziti krici. Prepoznali smo ariju Kraljice noći iz Mozartove “Čarobne frule” u tragovima čije je kolorature pokušavao doseći neidentificirani glas. Činio se ženskim no mogao je isto tako biti i mačji u veljači! S nevjericom smo odslušali do kraja i nakon toga čuli priču priču prof. Raukara.

Dotičnu Mozartovu kraljicu mijaukala je Florence Foster Jenkins, bogata Amerikanka i društvena kraljica New Yorka 30.tih i početka 40.tih godina 20.stoljeća. Doslovce kraljica zabave koju su obožavali, hrlili na njezine koncerte, čak je ugledni skladatelj Cole Porter bio među njenim obožavateljima. Kako? Nikome do danas nije jasno kako je gospođa Florence ma kako bogata bila uspjela sakupiti toliko obožavatelja, snimiti ploče i nastupiti mjesec dana prije smrti u 74.godini 1944.u najprestižnijoj koncertnoj dvorani svijeta, njujorškome Carnegie Hallu.

Jer Florence nije znala pjevati, nije imala ni osjećaj za ritam ni za intonaciju, imala je samo nešto više glasa za koji je tvrdila da se i povećao u visinu nakon jednog sudara u taksiju! Bila je dakle najblaže rečeno “trknuta” ali i beskonačno zaljubljena u operu. I sretna. Bilo bi prejednostavno ustvrditi da je sve to radila jer je bila bogata, a publika joj se zapravo rugala na po malo neobičan način.

Naime, “najgora pjevačica na svijetu” uporno je trajala i postala fenomen koji nitko nije uspio objasniti. Neću se ni ja truditi u ovome tekstu jer ma koliko Florence grozno pjevala čini se da je istodobno uspijevala izazvati u ljudima simpatiju, možda i neku pritajenu tugu koja nije dopuštala da ju bilo tko skine s podija.

Osim ploča i albuma te dokumentarnog filma iz njezina vremena, zadnjih godina kazališni i filmski mediji ponovno su otkrili Florence. Godine 2016. snimljen je film “Uspješno neuspješna Florence” s Meryl Streep kao Florence za koju je ulogu slavna glumica dobila i nominaciju za Oscara a ovih dana Zagrepčani u Histrionskom domu mogu pogledati glazbenu komediju “Famozna” s Anjom Šovagović Despot u naslovnoj ulozi. Kazališno djelo Petera Quiltera praizvedeno je 2005. u Birmingham Repertory Theater a k nam ga je nakon velikog uspjeha u Sloveniji donio redatelj Krešimir Dolenčić i napravio uspješnicu koja će sigurno dugo trajati. U žanru salonske komedije Dolenčić je oblikovao komornu predstavu s nekoliko lica i minimalnom prtljagom scenskih pomagala ali zato s beskrajno duhovitim ansamblom koji se i sam očito je dobro zabavlja skupa s publikom. Anja Šovagović Despot glumica je sa stotinu lica. Jedno od njih, ono šarmantno komično ali i sjetno pokazala je kao Florence u sjajnom “fals” pjevanju, u scenskom nastupu punom optimizma i srdačnosti, u suigri s partnerima, noseći djelo poput prave primadone što ona i jest.

No nije to samo komedija. To je priča o čovjekovim neobičnostima, o snovima koje rijetko tko doseže, konačno o sreći koja se ponekad može uloviti upornošću. A sve je to famozna Florence imala. I nikom nije naštetila. No, možda malo Mozartu i drugom skladateljskom društvu, ali bi joj zacijelo i oni oprostili.

Igra privida i zbilje

Glumačka družina Histrion, Zagreb: Peter Quilter, *Famozna*, red. Krešimir Dolenčić

Kada je 2015. na 39. danima satire Fadila Hadžića gostovao beogradski Atelje 212 s uspjelom komedijom *Glorious!* (prevedenom kao *Slavna Florence*) Petera Quiltera u režiji Đurđe Tešić i sa sjajnom Goricom Popović u naslovnoj ulozi, malotko je u nas znao za Florence Foster Jenkins (1868– 1944) koja je postala kulturnom figurom popularne kulture na engleskom govornom području kao „najgora pjevačica svih vremena“. Njezin neobičan život i karijera, koja je paradoksalnim vrhuncem završila rasprodanim nastupom u slavnom Carnegie Hallu, privukli su veću pozornost tek kada ju je 2016. utjelovila Meryl Streep u filmu *Florence Foster Jenkins* uglednog Stephena Frearsa. No, možda je čak i zanimljiviji bio tek nekoliko mjeseci ranije snimljen francuski film *Marguerite* koji je ovih dana prikazivan u Hrvatskoj na jednom od specijaliziranih filmskih kanala. U njemu je redatelj Xavier Giannoli na atraktivan način prebacio radnju u Pariz dvadesetih godina prošlog stoljeća, a iako je promijenio ime protagonistice (uspješno i s više emocija tumačila ju je Catherine Frot), njen karakter a i ključne točke fabule ostale su iste.

Sličnost radnje tih filmova s *Famoznom* nije posljedica korištenja Quilterovog teksta nego istih činjenica o najzbudljivijem dijelu života Florence Foster Jenkins. Za njih su se odlučili i brojni dramatičari koji su u njoj mnogo prije filmaša vidjeli zanimljivu protagonisticu. Među njima je daleko najuspješniji bio Peter Quilter, provjereni tvorac uspješnica prevedenih na tridesetak jezika i izvođenih u četrdesetak zemalja. *Famozna*, prouzvedena 2005., bila je sljedeće godine nominirana za najznačajniju britansku Nagradu Laurence Olivier u kategoriji najbolje nove komedije. Usredotočena je na razdoblje u kojem, nakon angažiranja novog klavirista Cosméa Mc Moona, Florence zahvaljujući velikom novcu kojeg je naslijedila

uspijeva pjevati u sve prestižnijim dvoranama, a vrhunac joj je nastup u Carnegie Hallu. Quilterov komad je u teatrima diljem svijeta privukao više od milijun gledatelja i time nadmašio ne samo svoje kazališne konkurente nego po svoj prilici i broj prodanih ulaznica za filmove inspirirane tom čudesnom životnom pričom. Često su mu izvedbe bile bogato producirani spektakli s vrhuncem u sceni nastupa Florence u Carnegie Hallu, ali je broj kazališta i gledatelja znatno proširen i komornom verzijom, svedenom na samo troje glumaca koji tumače pjevačicu i njenog pijanista Cosméa McMoona, dok sve tri sporedne ženske uloge tumači ista glumica, a izbačen je lik Florenceinog ljubavnika St. Claira (tu je verziju izvodio Atelje 212).

Dolenčić je međutim izbjegao takvo smanjenje broja glumaca i zadržao središnje mjesto nastupa u Carnegie Hallu, pokazavši iznimnu redateljsku inventivnost u oblikovanju te scene u okviru skromnije produkcije. Oslonivši se na povijesnu činjenicu da su (posebice u SAD-u) gotovo svi važni događaji negdje od tridesetih do pedesetih godina prošlog stoljeća prenošeni širokoj publici putem radija, Dolenčić taj najvažniji događaj u protagonističinom životu prezentira tako da ona prije izlaska na scenu dolazi pokazati svoj *andeoski* kostim koji je sama kreirala prijateljima, koji potom izvedbu prate radioprijenosom kojem sugestivnost daje i vrsna glasovna interpretacija Olivera Mlakara, ali i kreiranje atmosfere i zvukova majstora tona Marka Vodeničara. Taj se prijenos nastavlja i nakon završetka koncerta, opisom reakcija i situacijom izvan zgrade (ispred koje je ostalo dvije tisuće ljudi koji nisu uspjeli doći do ulaznica), tako da se slavlju stižu priključiti i Florence i Cosmé. U tom se posebnom ozračju dodatno otkrivaju komplicirani odnosi među licima koja su kod Dolenčića kompleksnija no u Quilterovom (s pravom u ovakvoj koncepciji kraćenom) tekstu. To je i po preciznosti igre i njenoj mnogoznačnosti pandan prvom vrhuncu predstave u uvodnoj sceni u kojoj se uspostavljaju svi odnosi.

I u jednom i u drugom prizoru Anja Šovagović uspijeva fascinantno oblikovati Florence - ne samo impresivnim kreštanjem opsjednute netaleantirane osobe bez glasa i sluha nego i kao toplo, drago ljudsko biće koja je spremno dio svog bogatstva podijeliti s onima koji će podržavati njezinu iluziju o iznimnoj vrijednosti njenog pjevanja. Quilter je tu simpatičnu ljudsku crtu ugradio u lik Florence ponajviše da ne bi bilo očito kako i njegova komedija teži privući publiku istim, etički zasigurno dvojbenim načinom kojim je stvarna Florence pridobijala pozornost gledatelja – uživanjem u izrugivanju drugačijih i osjećanju vlastite nadmoći nad njima i njihovom ograničenošću, pojačanima i svojevrsnim osjećajem zadovoljenja neke imaginarne pravde time što niti svemogući novac ne može pomoći u stvaranju prave sreće i moći.

Dolenčić je tu emocionalnu toplinu koja pomalo klišeiziranu komediju obogaćuje elementima melodrame potencirao u svojoj zaigranoj režiji tako da ta prilično jednoznačna „opravdanja“ postaju pokretač scenskih događanja za koje gledatelj nikada nije posve siguran koje im je značenje, a uz to pružaju mogućnost svim glumcima (a ne samo protagonistici) da u suradnji s preciznom i ritmički besprijekornom režijom ostvare vrhunske, kompleksne i nimalo pojednostavljene role. Takav pristup iznimno je efektan u prvoj sceni u kojoj omogućuje izvanrednu glumačku bravuru Fabijana Komljenovića koji je po vokaciji glazbenik, a ne glumac. On tumači Cosméa McMoona koji nakon sviranja u baru dostatnog za puko preživljavanje dolazi po prvi put kod Florence da bi postao njen dobro plaćeni pratitelj na glasoviru, za što ga je angažirao St. Clair ne upozorivši ga kako Florence pjeva.

Kad se nakon ugodnog čavrljanja pri upoznavanju priđe na prvu probu, Komljenović nakon prvih vrištavih tonova briljantno odigra Cosméovu zapanjenost, ali i količinu napora koji je potreban da je prikrije i tako unatoč svemu zadrži dobro plaćen posao. Međutim, ni nakon toga Komljenović ne prestaje iznenađivati svojim izrazitim glumačkim darom, pronalazeći niz nijansi kojima pokazuje kako sve više voli i cijeni svoju poslodavku jer u njegovim očima

njene ljudske kvalitete nadmašuju užas njenog pjevanja, a čak se u nekim trenucima čini da mu imponira i njezina potpuna predanost svojoj opsesiji. No, u ponekom se trenutku može nazrijeti i stanoviti ironični odmak i prema Florence, ali i prema samom sebi, a posebice prema često mehanički ponavljanoj formuli kako je za uspjeh na pozornici (ali i životu uopće) nužno do kraja se predati svojim najdubljim osjećajima i porivima.

Takvo balansiranje između dva suprotna moguća tumačenja većine prizora, te intrigiranje potencijalnim skrivenim značenjima s očitim užitkom koriste i ostali interpreti u stvaranju svojih lica. Zoran Gogić kao Florencein partner St. Clair dojmljivo karikira sjaj engleskog džentlmena koji mu služi da bi objasnio kako - jer se Amerikanci ne razumiju u umjetnost, kao vrhunski engleski glumac ne može u SAD-u naći angažman, pa dok na to čeka iz čiste ljubavi pomaže Florence. Ali kada je spremi na spavanje (da bi sačuvala glas!), obilazi lokale i pokazuje da mu nisu mrski ni alkohol niti druge žene, te se čini da je s Florence samo zbog novca. Međutim, u nekim prizorima prema njoj iskazuje iskrenu nježnost, a i bliskost i razumijevanje koji proizlaze iz toga što niti njegove umjetničke sposobnosti zapravo nisu mnogo veće.

Vanja Matujec kao prijateljica Dorothy efektnu komiku ostvaruje ne samo pretjeranim povlađivanjem Florence nego i naglašenim staranjem za vlastitu ugodu (financijsku, mondenu, zavodničku), a Marija Sekelez postaje respektabilna antagonistica silnim intenzitetom iznošenja optužbi protiv Florenceina uništavanja umjetnosti, da bi se ipak otkrilo da je njena briga za moral i umjetnost tek licemjerno moraliziranje u stilu Vojske spasa. Najkomičnija je epizoda kućne pomoćnice Marije koja (kako se čini) govori samo španjolski (i to nevjerojatnom brzinom) i radi sve po svome, pa tako nije otišla ni kada je dobila otkaz jer nije razumjela što joj se kazalo. Nju u izvanrednom tempu s mnogo duha i humora tumači Ivana Lazar koja nije glumica nego nagrađivana sopranistica sa scenskim iskustvom solistice Opere HNK-a Zagreb, što dojmljivo koristi u nekoliko prilika - kada sama ili pred Cosméom vrhunski zapjeva.

Time je zaokružena redateljska igra oko privida i zbilje na sceni, što je Quilterove komediografske sposobnosti obogatilo nadilaženjem okvira zabavne predstave koja publiku privlači prvenstveno mogućnošću poruge lošijem od sebe. *Famozna* GD Histriion nudi mnogo kompleksniju i nijansiraniju zabavu zahvaljujući Dolenčićevom znalačkom uživanju u poigravanju svim elementima scenskog izraza, ne samo dramskog nego i glazbenog, što je ponijelo i izvanredne interprete, a i ostale suradnike – Teu Bašić koja se na svoj način poigrala varijacijama na (fotografski zabilježene) kostime Florence Foster Jenkins i odjeću četrdesetih godina prošlog stoljeća, Irenu Kraljić koja je s nekoliko sjedalice, glasovirom i brojnim žaruljicama uspješno (uz suradnju oblikovatelja svjetla Dražena Dundovića) stvorila prostor koji je mogao asociirati na razne ambijente – od Florenceinog stana do prostora iza pozornice Carnegie Halla, a i koreografkinju Ljiljanu Gvozdenović i glazbeno-vokalnu mentoricu Martinu Tomčić (posebice u *falšanju* protagonistice). Svi su oni precizno usklađeni i vođeni Dolenčićevom režijom ostvarili iznimno uspješnu i vrlo zabavnu komediju.

©Tomislav Kurelec, KAZALIŠTE.hr, 5. veljače 2018.